

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Sanctorum stupenda inedia, solâ SS. Eucharistiâ pastorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

non abhorrebat animus. Post Pascha etiam potum fastidire cœpit, adeò, ut post Pentecostes festa, æstuosissimo licet anni tempore, ne biberit quidem, aut urinam miserit. Ferdinandus Rom. rex, ne quid fraudis subesset, per Medicos suos, rem explorari curavit. Sed non est ad affirmandum satis, quod satis est ad non-damnandum. Aliud enim est dicere, fraudem non esse, & aliud, fraudem non esse deprehensam.

IV. Illud constat, multos, simulatione sanctitatis, compertos esse, qui à cibo omni viderentur abstinere. Eugenio IV. Pontifice, ut testatur Æneas Sylvius, Gallus quidam nomine Iacobus, in aula Romana amanuensis: graui valetudine affectus, cum in patriam rediisset, Hierosolymitanam peregrinationem vouit. Inde Romam Nicolao V. Pont. reuersus, nec bibere, nec esse vquam inuentus est, jureque jurando affirmauit, se iam biennium ita vixisse, neque subito, sed paulatim in hanc consuetudinem descendisse. Eum se familiariter nouisse Poggius scribit. Cum dies Romæ multos fuisset, & admirationem sui turbæ fecisset, quasi Sanctus, & DEO clarus; postremò captus, virgisque cæsus, in exilium est actus. Ita splendor in fumum desijt, Luculentum de Antonio Picente, simili hypocrita, alibi dedi. De huiusmodi inedia, quæ est sine fame, sed non sine fraude, hinc non est agendi locus. Quamquam hæc ipsa cum summa malitia coniuncta, quouis malo peior est.

Tom. 3. de
iudicijs, quæ
Deus in hoc
mundo exer-
cet cap. 31.
§. 6.

V.

Neque de illa incredibile sanctorum virorum abstinentia disputare meus est, qui vel cum fame & dolore, vel cum prodigio diu se ab omni cibo continuerunt. Virtutis ea res fuit, & grandis meriti, aut etiam miraculi. Et sanè pænè fidem superant, quæ de longis multorum dierum, hebdomadam, mensum, immò annorum jeunijs Climachus, Rosweyus, alijque memorant eorū, qui eremiticam vitam, inter feras & antra agitauerūt. Enimuerò Lucianus, osor Christianorum, testatur, Christianos sic solitos esse seruare jeunium, ut decem soles sine cibo transigerent. D. Greg. Nazianzenus, de habitantibus Ponticam solitudinem monachis sui temporis scribit, ex illis complures fuisse, qui totos viginti dies, totidemque noctes à cibo abstinerent, dimidia ex parte Christi jeunium imitantes, ex eisque vnum sui gregis ouem fuisse

Lucian. in
Philopatr.

D. Greg. Na-
zianzen. ad
Helenium
de Monachis,

fuisse testatur. D. Augustinus ait, nonnullos, suo tempore, re-
 pertos esse, qui ultra hebdomadam perpetuum seruassent ieiuniū,
 eosque se nouisse; & addit: *Ad ipsum quadragenarium numerum*
peruenisse quendam à fratribus fide dignis nobis asseneratum est. Quod
 humanis viribus fieri non potuit. Ieiunij amatores, Deus adju-
 uat. Ad miracula quoque pertinent illa, quæ à Sigeberto alijsq;
 referuntur, vt de puella duodenni, quæ in Tullensi territorio,
 villa Commerciaco, post sacram communionem, in Paschate, à
 sacerdote susceptam, primùm per decem menses pane, deinde
 omni cibo & potu per triennium abstinuit, & post ad commu-
 nem hominum vitam redijt. Anno Domini 823, quamuis alij ad
 annum Domini 1322. referant. Martinus affirmat eam studio
 ieiunij ita abstinuisse, & nihilominus tamen SS. Eucharistia fre-
 quenter vsam esse. Quod etiã creditur de Palumba Interamnen-
 si, quæ Perusiæ annos nata viginti, sumpta sacra hostia, nullo alio
 cibo gustato, septem annos vixit. Id quod Innocentius VIII.
 Pontifex, re quæsitâ, diligenter inspexit. Neque enim omnia
 mirabilia sunt fabulis ascribenda. Alioqui nec Moysen, nec Eliam
 credemus quadraginta dies & quadraginta noctes ieiunos per-
 mansisse. Et tẽpore, & loco vicinũ nobis est, quod de sanctissimo
 viro Nicolao Heluetio Vnderwaldensi, pluribus testibus, est affir-
 matum. Is anno salutis 1460. post susceptos ex coniuge quinque
 liberos, cum haud longè à pago solitariam ageret vitam, peracto
 quintodecimo anno, sine vlllo potu ciboque decessit: veraque in-
 uenta fuerunt, quæ prædicebat futura: vitaque prorsus austera,
 fidem faciebat, nihil ab eo de cibi ac potus abstinentia fingi. Et
 tamen Constantiensis Episcopus, in cuius diocesi agebat, profe-
 ctus ad eum ipsum locum, vbi Nicolaus erat, diligenter rem per-
 quisit, inuentaque palàm litteris mandauit. Qui, vt ea de re
 certior fieret, sub obedientiæ imperio, recusantem parùm cibi
 sumere coëgit: ob quam rem triduum grauius stomachi dolore
 laborauit: id quod ipse vereri se, antè monuerat. Nec verò Epi-
 scopo illi tantùm, verùm multis quoq; Principibus Germanicis,
 Gallicis, atque Italis, qui eò profecti sunt, res hæc explorata
 fuit. *Nos quoq; cum his locuti, qui viderunt, ac sermones vnã miscue-
 runt, ait Fulgosus, rem extra ambiguum ponimus: præsertim quòd*

S. Augustin.
 ad Casulanũ
 Episcopum.
 epist. 86.

Sigebert. in
 chron. An.
 823 & Regiũ.
 lib. 2.

Fulgos. lib. 9.
 cap. 6.

Idem lib. 5.
 cap. 2.

Fulgosus lib.
 2. cap. 6.

de hac cibi abſtinentia diligentius quaſitum eſt, de qua ipſe parcè loquebatur, remq; non miraculo, ſed natura tribuerat. At fuerat planè miraculo tribuenda, & virtuti S. S. Euchariftiæ, quam identidem accipiebat. Quod & alijs legimus ſæpius contigiffe, & in figura S. S. Euchariftiæ Eliæ contigit, qui guſtato ſubcinericio pane, ambulauit in fortitudine cibi illius quadraginta diebus, & quadraginta noctibus, uſq; ad montem Dei Horeb. E quibus miraculis intelligimus, beatos in cælo itidem ſola DEI viſione paſcendos & ſatiandos.

VI. Miraculis autem hæc in hominibus probatæ fidei meritò aſcribuntur, naturalis enim calor, velut ignis, pabulum exigit, ſine quo extingui eum neceſſe eſt. Quare fabulis, vel præſtigijs, vel monſtris diuinitus aliquid portendentibus tribuendum eſt, quod Olympiodorus Platoniciſtæ Ariſtoteliſ interpres ſcripſit, Ariſtoteliſ, qui rem vidit, teſtimonio, fuiſſe hominem, qui donec vixit, neque manducauit vñquam, neque dormiuit. Ceterùm in ſole manendo alimētum accepit. Quibus perſimilia, in Phædone, Plato conſcribit. Faciliùs credi poſſet, quòſdam ſolo odore paſci, cùm odor è floribus, fructibusq; non expiret, ſine halitu corpulento, qui poteſt cedere in alimentum. Ita recenſet Plinius, ad extremos fines India, ab Oriente, circa fontem Gangis, Aſtomorum gentem ſine ore, corpore toto hirtam veſtiri frondium lanugine, halitu tantùm viuentem, & odore quem naribus trahant. Nullum illis cibum, nullumq; potum: tantùm radicum, florumq; varios odores, & ſylueſtrium malorum, qua ſecum portant, longiore itinere, ne deſit olfactus: grauiore paulò odore, haud diſſiciliter exanimari. Horum etiam Strabo ex Oneficrito facit mentionem, alijsq; que, ſi vera ſunt, vti nobis prodigioſa videntur, ita diuinæ arti ſapientiæque ſunt aſcribenda, quæ ludit in orbe terrarum. Certiora ſunt, quæ de manna; de fonte ex aſini maxilla; de coruis Eliæ; de centum hominibus ab Eliſeo viginti panibus paſtis; de Daniele in laeu & Habacuc illi pulmentum ferente; de ipſo Chriſto in ſolitudine bis multa hominum millia, iam quinq; , iam ſeptem panibus reficiente; quin & de Pauli Primi eremitæ, & S. Eraſmi Epiſcopi coruis; deq; auibus S. Blaſij; de cerua Ægidiij, de apibus S. Mennæ, deq; alijs diuinitus mirabiliter ſuſtentatis memorantur,

3 Reg 19. 7.

Vide Cxl.
lib. 24. c. 21.Plin. lib. 7.
nat. hiſt. c. 2.Strabo lib 15,
Cxl. lib 24.
c. 21. Antiq.
Leſt.
Prou. 8, 30.